

ROSENFELD GALLERY

Viewfinder

אפרת גל-נור

מבטה של אפרת גל-נור מהסטודיו החוצה, אל הנוף, אינו נאיבי. הנוף המשתקף מחלונה חסום על-ידי שורה של משאיות ענק חונות. הן תקועות, נחות, עומדות לתקוף, מאיימות – לא ידוע. בציור שתופס את רוב חלל גלריה, שורת המשאיות הזאת מתפרשת מקצה אל קצה ומאיימת לפרוץ את גבולות הבד. בציור נוסף בתערוכה הן נראות מפורקות, כערמת חלקים אורגיאסטית בלי התחלה או סוף מוגדרים.

הצבעוניות של המשאיות הזויה, נעה בגוני מונכרום מבורדו כהה וסמך, כמעט דמי, לאדום בוהק שכמו מזהיר מפני סכנה, ומשם לוורוד צעצוע. הצבעוניות של הרקע מורכבת מגוני ירוק וחום, שלכאורה מייצגים טבע – אולם הערבוב שלהם יחד מניב נראות של שמן מנוע שרוף, כלומר, שיבוש של אותו גוון שרק מתחזה לטבעי ולמעשה הוא כימי ורעיל. הצבעוניות הזאת מצייתת לכאורה לתקן, כצבעים אופנתיים או "מתאימים" – אך בעצם היא מייצרת חריקה, וממנה עולים חוסר השקט ואי-הנוחות שבציור.

אין זה נוף של טבע, שבא לבסס את הקשר בין אדם לאדמה או בין הציירת לסביבתה, אלא נוף מכני וארעי, המציג את כל מה שציור נוף מסורתי מעדיף להתעלם ממנו. יתרה מזו, גל-נור מציירת את "נוף החלון" הזה כפרויקט site specific המיועד לחלל הגלריה, מה שהופך את המקום המיוצג ל"לא-אתר", שולל את הספציפיות שלו ומרחיב את הדיון אל עצם היכולת לדבר על "מקום" דרך ציור בפרט ואמנות בכלל.

מעבר לשכבת הייצוג הנראטיבית ניכר אצל גל-נור גם מאבק פנים-ציורי בין שפות שונות המייצגות תפיסות עולם מנוגדות: הראשונה פיגורטיבית, כזו שמתחקה אחר המציאות – והשנייה מופשטת, שבה הכתם לא בא לייצג דבר מלבד היותו צבע, צורה וחומר. האם וכיצד אפשר לצייר בימינו, ב"תמימות", ציור שהוא ריאליסטי בלבד או מופשט בלבד, כאשר שתי השפות כאחת כבר נחשפו במגבלותיהן? גל-נור מציעה פתרון אחר. ההימצאות של שתי השפות הללו יחד על אותו בד אינה מתפקדת כפתרון לקונפליקט אלא מחריפה אותו, מקצינה את המתח וחותרת תחת מדיום הציור עצמו, בעודה מעלה שאלות ביחס למעשה הציור ומשמעותו.

אוצרת: שרי גולן סריג

נעילת התערוכה: 22.05.10